

אובדן. חרטות. געגועים בלתי נתפסים. גם אחרי 6 שנים. אפילו אחרי 6 שנים. עם כל שנה שעוברת, אני מוצאת את עצמי דוחה את הכתיבה בעוד קצת. בעוד יום יומיים שלושה... זה מרחיק את הזמן? לא. זה עוצר אותו? מעכב אותו? גם לא. אבל אני ממתינה. כל שנה, כבר 6 שנים, היום מתנהל באותה צורה. מתעוררת בבוקר עם תחושה כבדה כזו. הכל מעומעם. הדיבורים סביבי מעומעמים, השמחה, המחשבות, אפילו ההליכה שלי - נראית כאילו בהילוך איטי כזה... כאילו היום מיאן להתחיל אבל הוא גם ממאן להסתיים. אנחנו מתקרבים לשעה שבה צריך לנסוע אליך. אל מקום המנוחה שלך. השעה שקודמת לזה, שקטה מהרגיל. אני נשבעת שנראה כאילו הילדים שלי מרגישים שאני חייבת את השקט הזה! אין צעקות, אין השתוללויות, אין ריבים. יש חיבוקים והתרפקויות. יש נשיקות. אמא אני אוהבת אותך הכי בעולם ויותר מכולם - הגדולה שלי ואחריה גם הקטנים. ואני חושבת לעצמי - איך כבר 6 שנים??? שרון, איך? זה נראה כאילו זה היה אתמול. השיחה הארוכה הזו! השיחה שהבהירה לי, שנייה לפני שיצאתי לכיוון בית החולים, שכבר זהו. שכבר מאוחר מידי. שאין בשביל מה. אין בשביל מי. תחושת האובדן הזו שמלווה אותי בכל נשימה שאני נושמת. ומה עם תחושת ההחמצה? החרטה? הפספוס? הבן האמצעי שלי נולד יום אחרי יום ההולדת ה-30 שלך. יום אחד אחר כך. ואת הבטחת שלא משנה מה - לברית שלו את מגיעה! וכשהודעת שלא תגיעי, התפללתי בכל ליבי עליך ובשבילך. בכל ליבי ונשמתי. ולא הצלחתי. איחרתי. גם בזה. ואני כועסת. איך זה שהלכת לי ככה?

בחלומותיי אני פוסעת בשבילי הזיכרון. בחלומות שלי את חיה נושמת ובוטטת. בחלומות שלי את ואני עם בריאות, עם בעל, ועם ילדים. אנחנו שמחות. מאושרות! לא מפספסות כלום. שום דבר ואף אחת. בחלומות שלי אנחנו החברות הכי טובות שמספרות הכל. שנושמות ביחד. צוחקות ביחד ובוכות ועצובות יחד. אבל אז מגיע הבוקר. בבוקר המציאות מכה בחוזקה ומזכירה את 6 השנים שחלפו להן. יש ימים איטיים, ואז פתאום עוברים החודשים ובצעדי ענק פתאום עוברות להן שנים!!! שנים שרון. לא ימים איטיים, לא חודשים אלא שש שנים. והתחושות חזקות מתמיד. הדמעות מסרבות להישאר בפנים. יוצאות החוצה כאילו עברו רק שעות. והכאב? הכאב הוא כאן. הוא נוכח. והוא כאן כדי להישאר. לא בורח לשום מקום. זה עוד רגש עצום שאני לומדת לחיות איתו. כמו האהבה העצומה שלי לילדים שלי. ככה גם את. איתך. עם כל יום הולדת משמח של הבן שלי, יש יום שקודם לו. יום ההולדת שלך. היום שלך. האובדן שלי.

שרון היקרה שלי. לעולם את היקרה שלי. גם אם אני מתמהמהת בכתיבה, גם כשאני צוחקת וגם כשאני בוכה. אני מתגעגעת. אני אוהבת. המון!

מורין